

Производството е по реда на глава XXVII НПК, чл. 371, т. 2 НПК

Образувано е по внесен от СРП обвинителен акт срещу Г. К. Г., с твърдения за извършено престъпление по чл. 206, ал. 3, пр. 2 вр. ал. 1 вр. чл. 29, ал. 1, б. „а“ НК, а именно: че на 23.03.2021г. в гр. София, противозаконно присвоил чужда движима вещ - лек автомобил марка „Фолксваген“, модел „Поло“ с ..... на стойност 3120,00 лв / три хиляди сто и двадесет лева/ предоставена му да владее от Е. В. Д., упълномощен представител на „, собственост на „, с договор за наем на автомобил от 19.03.2021 г., като не върнал същия на 22.03.2021 г. съобразно клаузата на т. 10 от договора, като обсебването представлява опасен рецидив - Г. Г. е осъждан:

- по нохд №694/2019 г. на РС - Враца, присъда №64/22.10.2019 г., влязла в сила на 07.11.2019 г., за престъпление по чл. 206, ал. 3, пр. 2 вр. ал. 1 вр. чл. 29, ал. 1, б. „А“ и б. „Б“ вр. чл. 54 НК, на 6 г. ЛОС, като на основание чл. 373, ал. 2 НПК вр. чл. 58а, ал. 1 НК определеното наказание е намалено с 1/3 - на четири години ЛОС, при първоначален строг режим.

- с определение № 512/09.12.2019 г., постановено по нчд №1127/2019 г. по описа на РС-Враца, на основание чл. 306, ал. 1, т. 1 НПК вр. чл. 25, ал. 1 вр. чл. 23, ал. 1 НК определя едно общо наказание на поде. Г. К. Г. по осъжданията му както следва: 1. по нохд № 2453/2016 г. на РС-Плевен, влязла в сила присъда на 14.11.2016 г., с която е осъден на 2 г. ЛОС, при първоначален строг режим; 2. по нохд №2272/2016 г. на РС-Велико Търново, влязла в сила присъда на 03.03.2017 г., с която е осъден на 3г. ЛОС, при първоначален строг режим; 3. по нохд № 52/2017г. на РС-Своге, влязла в сила присъда на 13.05.2017г., с която е осъден на 2г. ЛОС, при първоначален строг режим; 4. по нохд № 6024/2017 г. на РС-Пловдив, влязла в сила присъда на 22.11.2017 г., с която е осъден на 3г. и 4м. ЛОС, при първоначален строг режим; 5. по нохд № 18175/2017 г. на СРС, влязла в сила присъда на 27.02.2018 г., с която е осъден на 4г. ЛОС, при първоначален строг режим; по нохд № 731/2019г. на РС-Враца, влязла в сила на 01.11.2019 г., с която е осъден на 2г. ЛОС, при първоначален строг режим и по нохд № 694/2019 г. на РС-Враца, влязла в сила присъда на 07.11.2019 г., с която е осъден на 4г. ЛОС, при първоначален строг режим, като се определя най-тежкото наказание от горните а именно от 4г. ЛОС, което се увеличава, на осн. чл. 24 НК с две години или подс. Г. следва да изтърпи едно общо наказание от 6г. ЛОС, при първоначален строг режим.

По искане на защитата и със съгласието на подсъдимия, производството протича, по реда на съкратено съдебно следствие – чл. 371, т. 2 НПК.

В съдебно заседание представител на СРП намира обвинението за доказано по несъмнен начин, а деянието – за съставомерно, от обективна и субективна страна. Пледира за постановяване на осъдителна присъда, с налагане на наказание „лишаване от свобода“, в размер около средния и за уважаване на предявения граждански иск.

Гражданският ищец, редовно уведомен, не се представлява.

Защитата намира обвинението за доказано. Навежда доводи за лекомислие. Намира предложените от СРП параметри на наказанието за прекомерни.

Подс. Г. поддържа казаното от защитниците си. В последната си дума, моли за нисък размер на санкцията.

Съдът, като съобрази изложените от страните доводи и възражения и след извършване на дължимата служебна проверка, намира за установено от фактическа страна следното :

Подс. Г. К. Г. е роден на ..... с българско гражданство, осъждан, неженен, с основно образование, безработен, с постоянен адрес: ....., ЕГН *****.

Сред предходните осъждания на Г. фигурират и:

- по нохд №694/2019 г. на РС - Враца, присъда №64/22.10.2019 г., влязла в сила на 07.11.2019 г., за престъпление по чл. 206, ал. 3, пр. 2 вр. ал. 1 вр. чл. 29, ал. 1, б. „А“ и б. „Б“ вр. чл. 54 НК, на 6 г. ЛОС, като на основание чл. 373, ал. 2 НПК вр. чл. 58а, ал. 1 НК определеното наказание е намалено с 1/3 - на четири години ЛОС, при първоначален строг режим.

- определение № 512/09.12.2019 г., постановено по нчд №1127/2019 г. по описа на РС-Враца, на основание чл.306, ал. 1, т.1 НПК вр. чл. 25, ал. 1 вр. чл. 23, ал. 1 НК определя едно общо наказание на подс.Г. К. Г. по осъжданията му както следва: 1. по нохд № 2453/2016 г. на РС-Плевен, влязла в сила присъда на 14.11.2016 г.,с която е осъден на 2 г. ЛОС, при първоначален строг режим; 2. по нохд №2272/2016 г. на РС-Велико Търново, влязла в сила присъда на 03.03.2017 г., с която е осъден на 3г. ЛОС, при първоначален строг режим; 3. по нохд № 52/2017г. на РС-Своге, влязла в сила присъда на 13.05.2017г., с която е осъден на 2г. ЛОС, при първоначален строг режим; 4. по нохд № 6024/2017 г. на РС-Пловдив, влязла в сила присъда на 22.11.2017 г., с която е осъден на 3г. и 4м. ЛОС, при първоначален строг режим; 5. по нохд № 18175/2017 г. на СРС, влязла в сила присъда на 27.02.2018 г., с която е осъден на 4г. ЛОС, при първоначален строг режим; по нохд № 731/2019г. на РС-Враца, влязла в сила на 01.11.2019 г., с която е осъден на 2г. ЛОС, при първоначален строг режим и по нохд № 694/2019 г. на РС-Враца, влязла в сила присъда на 07.11.2019 г., с която е осъден на 4г. ЛОС, при първоначален строг режим, като се определя най-тежкото наказание от горните а именно от 4г. ЛОС, което се увеличава, на осн. чл. 24 НК с две години или подс. Г. следва да изтърпи едно общо наказание от 6г. ЛОС, при първоначален строг режим.

На 19.03.2021 г., около 14:20 ч., на мобилния телефон на св. Е. Д. - ..... която работела за дружество „....., с предмет на дейност - отдаване автомобили под наем, от мобилен телефон..... се обади подс. Г., представяйки се с истинските си имена. В хода на разговора, подсъдимият поиска да вземе под наем, за срок от три дни, предоставян от „..... под наем л.а. - Фолксваген Поло с ..... В хода на разговора, св. Д. обяснила на подс. Г. реда и условията за наемане на автомобили от дружеството, като обвиняемият отговорил, че ще си помисли и ще се обади по-късно.

На същия ден - 19.03.2021 г., около 17:30 ч. бил проведен повторен разговор между тях, в който се договорили - да се срещнат след около 30 минути в гр. ...., на паркинг на бензиностанция „ОМВ“, на отбивката за ..... Там трябвало св. Д. да предаде въпросния автомобил на подсъдимия, със съответния договор.

След като се срещнали на договореното място, на 19.03.2021 г. Д. и Г. подписали договор за наем на автомобили за Рент а кар, между Еви Рент с ЕИК 206128770 представлявано от Е. В. Д. - упълномощен представител на „Еви рент“ ЕООД, като наемодател и Г. К. Г. - като наемател. Договорът касал л.а. Фолксваген Поло, ... който, съобразно клаузата на т. 10 от договора, трябвало да бъде върнат от подсъдимия на 22.03.2021г., до 19.00 ч.

След подписването на горепосочения договор, автомобилът бил предаден от св. Д. на подс. Г., ведно с малък талон, талон за ГТП и талон за ГО, както и 1 бр. автоключ. За са се увери в самоличността на лицето, което вземало автомобила под наем, Д. проверила личната му карта и шофьорската му книжка, които били на името и със снимки на подсъдимия.

Между тях била извършена и устна договорка - след като се завърне в гр. ...., подсъдимият на 22.03.2021 г., преди 19.00ч. да позвъни по телефона на св. Д. - за да може тя да има време да се организира и да вземе от него на територията на гр. София отдадения му под наем автомобил.

Съобразно така сключения договор, подсъдимият взел автомобила за три дни ползване под наем, за което заплатил 70.00 лв. за наемни 3 дни, както и 100лв. - депозит.

След като взел предадения му от св. Д. л.а. Фолксваген Поло с ....., на стойност 3120,00 лв /три хиляди сто и двадесет лева/, ведно с ключа и предоставените му документи, подс. Г. се отправил в неустановена посока.

Същият, въпреки че знаел, че отдаденият му под наем автомобил, който владеел, по силата на сключения договор, за определен срок, не е негов, нямал намерение да изпълни поетото задължение по договора, а започнал да ползва автомобила, като свой.

На датата, на която трябвало да върне автомобила, а именно - 22.03.2021 г., подс. Г. не отговарял на обажданията на св. Д. /както и на тези в следствие/ и не върнал автомобила. Продължил да го ползва като свой собствен, като не го върнал на действителния му собственик -

„..... и продължил да го ползва за свои нужди придвижвайки се с него из страната и ползвайки го, без знанието и съгласието на собственика на автомобила.

На 22.03.2021 г., около 16:54ч., св. Д. се обадила на телефона, с който била комуникирала с подс. Г., за да се разберат - къде в гр.София последният ще ѝ предаде отдадения му под наем автомобил, съобразно тяхната уговорка, както и съобразно т.10 от сключения между тях договор от 19.03.2021 г., но телефонът, по който подс. Г. ѝ се бил обадил, бил изключен и така не установила контакт с него. Отново през същия ден, както и многократно след това, св. Д. звъняла на оставения от Г. телефон, но не успяла да осъществи контакт с него, а автомобилът не бил върнат както на 22.03.2021 г., така и изобщо в последствие.

Горната фактическа обстановка се установява, след проведен анализ на събраните по делото доказателства и доказателствени средства за тяхното установяване: самопризнанията на подс. Г. (л. 46); показанията на св. Е. Д. (л. 49 ДП, л. 81 ДП); жалба (л. 39 ДП); договор (л. 41 ДП); СРМПС (л. 44 ДП); пълномощно (л. 51 ДП); протокол за разпознаване (л. 82 ДП); справка от мобилен оператор (л. 95 ДП); справка от ИААА (л. 101 ДП) и Гаранционен фонд (л. 125 ДП); заключение на СОЕ (л. 85 ДП); справки за съдимост (л. 127 ДП) и за висящи наказателни производства (л. 151 ДП).

Доказателствената маса се отличава с нетипична за тази категория дела еднопосочност и непротиворечивост, което, предвид и диференцираната процедура на протичане на производството пред настоящата съдебна инстанция, позволява основните пунктове по доказателствата само да бъдат маркирани. На практика, доказателствената съвкупност е хомогенна както за факта на собствеността и ползването (свидетелски показания, малък талон и договор за наем) на процесното ППС, така и за конкретните постигнати договорки за връщането на вещта, респективно – за липсата на изпълнението им (показанията на св. Д.). В този смисъл и въпреки оскъдността на доказателствената маса, съдът намира, че същата подкрепя направеното самопризнание в изискуемата се по закон степен. Едновременно с това, стойността на процесното ППС е била обект на изследване, в рамките на изготвена СОЕ, дала обоснован отговор на въпроса.

Данни за съдебното минало на Г. съдът черпи от приложената по делото справка за съдимост.

Въз основа на гореустановената фактическа обстановка настоящият състав прави следните правни изводи:

При така установената фактическа обстановка и след проведен анализ на събрания по делото доказателствен материал, настоящият състав намира, че от обективна и субективна страна подс. Г. е реализирал престъплението, за което му е повдигнато обвинение.

Непосредствен обект на обсебването са обществените отношения, които осигуряват нормални условия за упражняване правото на собственост /включващо и правомощията владение или държане/ върху движими вещи. Предмет на престъплението обсебване могат да бъдат само чужди движими вещи, които имат определена стойност и върху които деецът има валидно учредена власт.

Изпълнителното деяние на присвояването се състои в акт на фактическо или юридическо разпореждане с предмета на престъплението, в полза на дееца. Същото се осъществява само с действие, макар практиката да познава и няколко по-екзотични хипотези на присвояване чрез бездействие (получаване на сума за предаване и неотчитането ѝ; невръщане на лизингова вещ, след прекратяване или разваляне на договора). Присвояването е резултатно престъпление, като престъпният резултат е неправомерна (без съгласието на собственика) промяна на фактическата власт върху предмета на посегателство. Извършител на престъплението присвояване може да бъде само лице, което владее или пази предмета на престъплението и което не е собственик на вещта.

От субективна страна, присвояването може да бъде извършено само с пряк умисъл, т. е. когато субектът /извършителят/ съзнава, че във фактическата му власт се намира на годно правно основание една движима вещ и придвижва последната неправомерно да остане във фактическа власт, като цели той да установи тази власт върху предмета на престъплението. Законът изисква деецът да действа с намерение противозаконно да присвои вещта. Това е налице, когато при деянието той се разпорежда с предмета в свой интерес. По повод възражението на защитата за

лекомислено поведение и желание за „себедоказване“ пред лице от женски пол, следва да се отбележи, че съдът би дължал подробен отговор на едно подобно възражение, в случай на забавено връщане, но не и в настоящия случай – когато местонахождението на вещта все още е неустановено.

Налице е годен субект на престъплението, доколкото на подс. Г., по силата на валидно сключения договор за наем, е била предоставена фактичката власт върху процесното ППС. Същото, от друга страна, е принадлежало на ощетеното юридическо лице и е било предоставено за възмездно ползване на подсъдимия, със знанието и съгласието на законния представител на дружеството-собственик, което е поредният елемент от обективната съставомерност на извършеното. Изпълнителното деяние е от категорията – да се квалифицира като обсебване: акт на фактическо разпореждане с композицията, посредством отказ за връщане (т. е. чрез противоправно бездействие), като деянието е достигнало фаза на довършено престъпление, с изтичането на изрично уговорения срок и запазването на трайна фактическа власт, по начин, че нейният собственик повече я няма на свое разположение. Действително, по делото не се установяват активни действия на Г. по разпореждане (фактическо и/или юридическо) с превозното средство, като и към момента на настоящото произнасяне, същото не е било формално в неговия патримониум (подсъдимият е със статус „лишен от свобода“). Същевременно, обаче, то е било поставено на място, неизвестно за законния му владеец (за целите на наемното отношение, подс. Г. е бил само държател), поради което и кръгът обстоятелства от обективната страна на изпълнителното деяние е реализиран.

От субективна страна, деянието е извършено умишлено, при форма на вина – пряк умисъл. Действително, вината представлява факт от вътрешния мир на дееца и като такъв не подлежи на самостоятелно доказване, а се извежда от обективните елементи от състава на престъплението. Самата специфика на инкриминираното деяние (имплицитен отказ за връщане на вещ, след изтичане на уговорения срок на ползване, последвано от невъзможност на контакт, от страна на наемодателя) водят на единствено възможния извод, че подсъдимият е съзнавал свойството и значението на постъпката си, формирал е представа за резултата от нея и е целял именно този резултат – да установи своята трайна фактическа власт върху вещта и да се разпорежда по свое усмотрение с нея, вече не като държател и отговарящ за пазенето ѝ, а като пълноценен владеец (наказателното право, с инкриминирането на посегателствата по глава V от Особената част НК, защитава владението, а не - собствеността). Налице е и другият елемент от субективната страна на деянието – присвоително намерение, доколкото подсъдимият е оставил превозното средство на място, известно само на него.

По вида и размера на наказанието

Като се отчете силно обремененото съдебно минало на подсъдимия (66 осъдителни съдебни акта, към датата на деянието, 77 – към датата на присъдата), и относително невисоката стойност на инкриминираното имущество, наказанието следва да бъде индивидуализирано, при умерен превес на смекчаващите отговорността обстоятелства, като съдът намира средния размер на предвиденото наказание за достатъчен (и съобразен с практиката на въззивната инстанция – да се избягват максимумите на наказанията), съобразно обществената опасност на деянието и дееца, като размерът от шест години лишаване от свобода се явява и годен да постигне целите по чл. 36, ал. 1 НК.

Като смекчаващо отговорността обстоятелство, в отграничение от изложените от защитата доводи, не следва да се отчита направеното самопризнание. С оглед закрепеното в т. 7 от ТР 1 / 2009 г. на ОСНК на ВКС, признанието на фактите по чл. 371, т. 2 НПК в кумулативна даденост с визираната в чл. 372, ал. 4 НПК преценка на съда за доказателствена обезпеченост предполага съблюдаване на правилата на съответната особена процедура по Глава двадесет и седма НПК. Нормата на чл. 373, ал. 2 НПК императивно предписва прилагане на материалноправната разпоредба на чл. 55 НК без оглед на посочените в последната основания. При определяне на санкционните последици по вид, размер и начин на изпълнение в рамките на чл. 55 НК се преценяват всички значими за индивидуализацията на наказателната отговорност обстоятелства, сочещи на тежестта на престъплението и личната опасност на дееца. В обсега на релевантните фактически данни за личността на подсъдимия, безспорно е процесуалното му поведение в хода на

наказателното производство, обективизирано и чрез направеното от него признание. Последното обаче следва да се оценява с оглед на характеристиките и съдържанието на самопризнанието като форма на съдействие при установяване на обективната истина. Ако е спомогнало своевременно и съществено за разкриване на престъпното посегателство и неговия извършител още в хода на досъдебното производство, а не е следствие от ефективната дейност на компетентните органи, същото би могло да се третира като смекчаващо обстоятелство, включително и в пределите на отговорността по чл. 55 НК. Без да се пренебрегват степента на обществена опасност на деянието, социалният му отзвук и останалите факти, свързани с личността на дееца (предходни осъждания, характеристични данни), то може да обоснове налагане на наказание в по-нисък размер. Формалното волеизявление по чл. 371, т. 2 НПК, с което подсъдимият признава фактите в обвинителния акт, не трябва обаче да се интерпретира допълнително като смекчаващо обстоятелство при индивидуализация на санкцията, съобразно изискванията на чл. 373, ал. 2 НПК във вр. с чл. 55 НК. Благоприятната последица от този вид самопризнание е предопределена от закона (чл. 373, ал. 2 НПК), поради което то не трябва безусловно да води до прекомерно снизхождение. Доколкото самопризнанието е направено едва в съдебната фаза на наказателния процес (на досъдебната такава той е избрал линия на поведение, свързана с недаване на обяснения), т. е. същото не е изначално и безусловно, то и същото не следва да бъде отчетено.

Предвид диференцираната процедура на съдебното следствие и разпоредбата на чл. 58а, ал. 1 НК, коментираният по горе размер на санкцията следва да бъде редуциран с една трета.

За престъпление по чл. 206, ал. 3 НК законодателят е предвидил, че съдът лишава подсъдимия от права по чл. 37, ал. 1, точки 6 и 7 и може да постанови конфискация на част или на цялото му имущество. Доколкото не се констатира права, попадащи в обхвата на цитираната разпоредба, а стойността на инкриминираното имущество не е висока, дори с оглед специфичната икономическа обстановка в страната, кумулативните наказания не следва да бъдат налагани.

По гражданския иск

По своята същност, инкриминираното деяние съставлява деликт и от същото закономерно настъпват имуществени вреди. Доколкото размерът на претендираните такива бележи препокриване с посочената в СОЕ стойност на вещта, към инкриминираната дата, а вещта не е възстановена, то и искът следва да бъде уважен изцяло.

По разноските

С оглед изхода на делото пред настоящата инстанция и предвид императивната разпоредба на чл. 189, ал.3 НПК, направените по делото разноси, следва да бъдат възложени, в тежест на подсъдимия, вкл. и държавна такса за разглеждане на уважения иск.

Така мотивиран, съдът постанови присъдата си.